In Numărul următor:

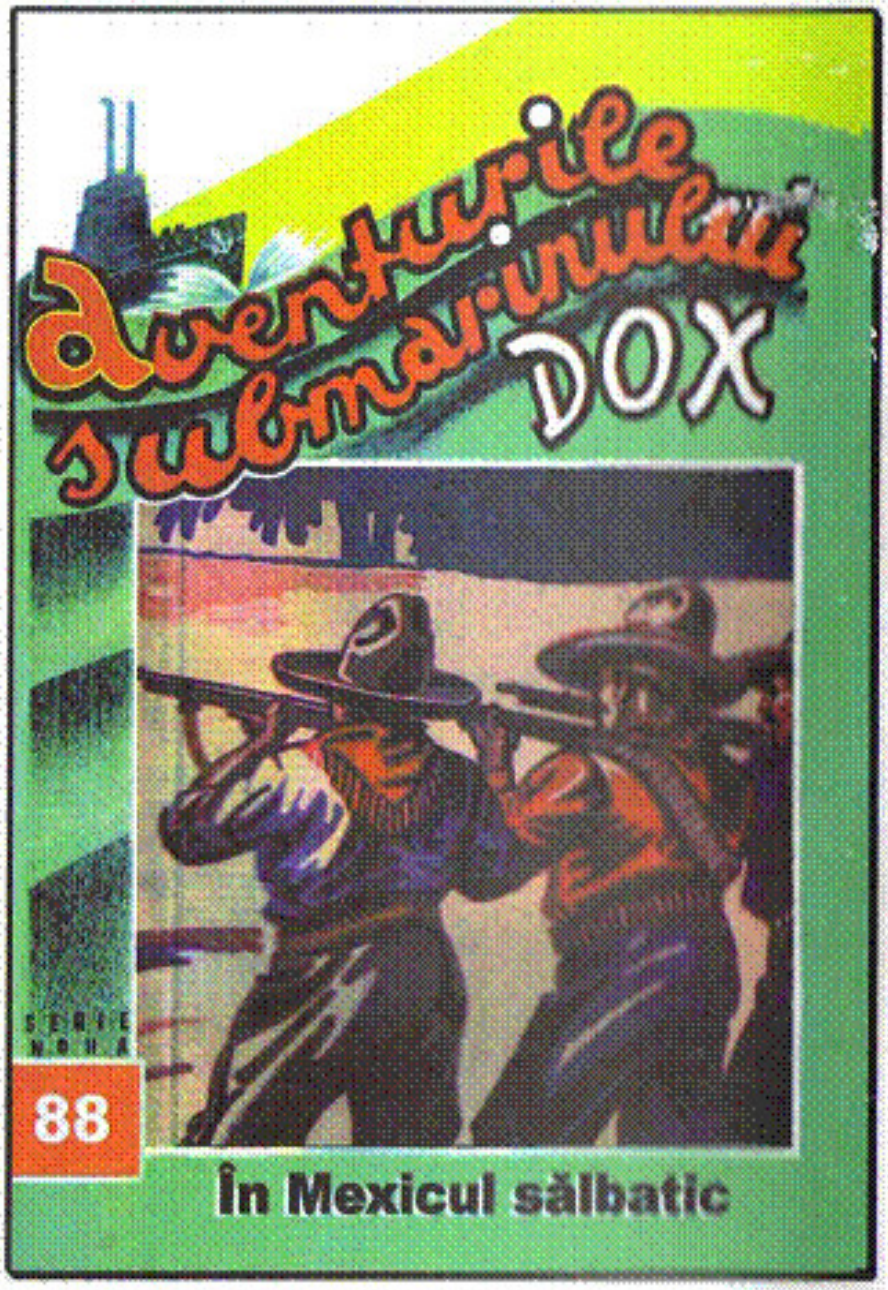

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
87
Prin subteranele din San Francisco

De

Nr. 87.

PRIN SUBTERANELE DIN SA FRANCISCO.

Traducerea de

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de

refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «Prin „Poarta de aur”, intrarea lungă de opt kilometri şi largă de doi, vaporul nostru alunecă în golful din San Francisco. Veneam din Vancouver, importantul oraş de coastă al Canadei, ca să pornim aici în Frisco lupta, împotriva unei bande de criminali.

De fapt, era iarăşi o chestiune care nu ne privea personal, dar ne propuseserăm să limpezim faptele, căci se putea să salvăm prin asta o tânără fată.

După îndeplinirea, formalităţilor vamale, ne luarăm camere într-un hotel mic, îmbucarăm ceva, apoi ne duserăm la poliţie.

Comisarul Perkins, la care furăm trimişi, citi cu băgare de seamă caietul ca însemnări al marinarului mort, pe care-l găsiserăm pe insulă, pe urmă zise:

— Se poate să fie adevărat, domnilor, ce-a scris aici Lincoln acela, dar eu unul vă mărturisesc deschis ca n-aş vrea sa ma ocup cu chestia aceasta, căci atunci n-aş mai fi sigur cu viaţa mea. Trebuie sa ţineţi seamă de faptul ca Jim Town, împotriva căruia vreţi să porniţi lupta, este unul din cei mai bogaţi oameni din oraşul nostru. Şi dacă – precum susţine Lincoln în însemnările sale – omul acesta e într-adevăr şeful unei bande de criminali, atunci o fi dispunând de mijloace cu care noi, poliţia, nu ne-am

putea măsura. Fireşte ca voi întocmi un proces verbal de plângerea dv. şi voi supune şi colonelului Preston, prefectul, dar nu cred ca pe temeiul unor simple bănuieli să putem întreprinde ceva împotriva lui Jim Town.

— Nu s-ar putea să vorbim chiar noi cu colonelul? întrebă Marian. După părerea mea trebuie încercat totul ca dreptatea să învingă.

Perkins învălui pe prietenul meu într-o privire aproape compătimitoare:

— Dumneata şi tovarăşii d-tale nu-mi sunteţi necunoscuţi, domnule Farrow – zise el apoi – aventurile pe rari le aţi întâmpinat în India au fost descrise şi în gazetele locale, de aceea ştiu ca va îndeletniciţi bucuroşi cu astfel de afaceri. Totuşi, eu v-aş sfătui să plecaţi de aici primul vapor, altfel nu sunteţi siguri de viaţa dumneavoastră.

— Lasă ca am fost noi de atâtea ori în primejdie de moarte, încât nu ne mai temem de nimic – răspunse Marian, zâmbind – şi trebuie să-ţi spun ca ţin cu tot dinadinsul să sa vin în ajutorul tinerei fete şi la fel gândesc.

— Şi tovarăşii mei.

— Da – se grăbi să întărească Sundgreen – numai de asta am venit încoace. Nu pot eu îngădui ca un ticălos ca ăla să trăiască în huzur cu averea unei biete fete, care luptă din greu să-şi agonisească o pâine.

— Intenţia dv. e vrednică de admirat – zise Perkins, zâmbind – sunteţi dv. însă siguri că însemnările marinarului Lincoln se sprijină pe adevăr? Nu trebuie să uitaţi că Jim Town – după cum v-am mai spus – este astăzi unul din cei mai bogaţi oameni din Frisco. E foarte greu – dacă nu chiar cu neputinţă – să se întreprindă ceva împotriva lui.

— În orice caz – stărui Marian – susţinerile lui Lincoln trebuiesc verificate, chiar, dacă credeţi că sunt neadevăruri, ceea ce nu vad întrucât ar fi întemeiat. Jurnalul acesta a fost scris de un om care nu se mai simţea nici el sigur de viaţa lui – socot deci că a spus numai adevărul.

— Nu zic, domnule Farrow – răspunse comisarul – se poate să fie aşa cum susţii d-ta, dar dacă – precum scrie Lincoln – Jim Town e într-adevăr şeful unei bande, atunci întreprinderea e foarte grea. De sigur că aţi auzit, sau aţi citit numai, cât de bine organizate sunt, din nenorocire, aceste bande în ţara noastră.

— Fireşte – încuviinţă Marian – exercită o adevărată teroare. De aceea nici nu doresc ca poliţia să ia parte la lupta împotriva lui Jim Town, ci ăsta o vom face noi singuri. Aş vrea numai ca să fim oarecum acoperiţi din spate, cum s-ar spune.

— Daca e vorba numai de atâta, atunci colonelul v-ar putea da o legitimaţie cum că sunteţi în slujba noastră ca detectivi. Pe temeiul acestui document veţi avea dreptul să cereţi ajutor şi sprijin de la oricare poliţist.

— Nici nu cerem mai mult, răspunse Marian. Vrei sa ne prezinţi colonelului?

— O clipa, domnule Farrow, trebuie să-l pregătesc întâi. Ţin, însă, să vă atrag luarea aminte ca Preston e un om cam ciudat şi să nu va prindă mirarea dacă vă va trata ceva mai altfel de cum se obişnuieşte.

— De atâta lucru nu ne speriam noi – răspunse Marian zâmbind.

— Atunci aşteptaţi niţel, vă rog – zise Perkins şi părăsi încăperea, luând cu el caietul cu însemnările lui Lincoln.

— Hm, ciudat! făcu Marian. Socot că mai mult avea de furcă cu poliţia decât cu Jim Town şi oamenii lui. Astfel de bande par sa aibă într-adevăr o mare putere… Nimeni nu prea cutează să se apropie de ele, pentru ca atunci nu mai e sigur de viaţă. Dar eu unul nu renunţ la ceea ce mi-am propus, fie ce-o fi. A! Uite că se-ntoarce sergentul.

Perkins intră în încăpere. Pe chipul său plutea un zâmbet cam stingherit când zise:

— Colonelul vă aşteaptă, domnilor. Poate ca veţi rămâne cam dezamăgiţi, dar trebuie sa va spun ca n-am nici o vină în hotărârea prefectului. Poftim, intraţi!

Deschise uşa prin care tocmai intrase şi ne făcu loc sa păşim într-o cameră mare, simplu mobilata. La biroul imens stătea un bărbat care nici nu se clinti la vederea noastră.

Avurăm răgaz câteva clipe să-i privim capul puternic, eu părul cărunt, tuns scurt. Comisarul tuşi şi anunţă:

— Aceştia sunt domnii de care v-am vorbit, domnule colonel.

Abia acum îşi ridică ochii prefectul poliţiei spre noi. Mă speriai aproape la vederea chipului său, care avea o asemănare ciudată cu aceea a unui câine mops. Bărbia aspră şi ieşită în afară, buzele groase şi ochii lui mici, îi dădeau o înfăţişare de-a dreptul animalică.

Să lucrezi sub poruncile omului acesta numi părea de fel lucru plăcut. Ochii lui cenuşii ne măsurară fugar şi la vederea lui Pongo, zâmbi dispreţuitor, pentru ca în cele din urmă să mormăie cu glas răguşit:

— Aşa dar dv. sunteţi domnii găsiţi de bricul poliţiei canadiene pe o insulă din grupul Cherikoff. Hm… am şi primit un raport în privinţa asta. Şi Negrul ăla e prietenul dv.? Ciudate gusturi… hm… nu mă priveşte. Aţi găsit caietul ăsta cu însemnări şi pe temeiul lui vreţi să vă agăţaţi de onorabilul nostru concetăţean Jim Town? Asta nu se poate şi resping orice cerere. Ba mai mult: voi şti chiar să vă împiedec dacă cumva veţi porni totuşi ceva pe socoteală proprie. Asta e treaba noastră – aţi înţeles? Voi face personal cercetări discrete, deşi socot drept prostii zmângălelile ăluia. Am terminat! Vreţi să rămâneţi mai multă vreme în oraşul nostru?

— Fireşte, domnule colonel – răspunse Marian, foarte politicos – după ultimele încurcături prin care am trecut, avem nevoie de odihnă. Pe de altă parte îmi face o deosebită plăcere sa cunosc oraşe străine, când sunt atât de interesante ca San Francisco.

— N-am nimic împotriva daca mai rămâneţi câteva zile pe aici – răspunse Preston, scurt – dar sa nu va legaţi de Jim Town, căci altminteri mă voi vedea silit sa vă expulzez! Buna ziua!

Spunând aceasta se-ntoarse iar şi începu sa răsfoiască hârtiile de pe masă.

Băgai de seamă că Sundgreen era gata să izbucnească aşa că îl pişcai de braţ şi-l trăsei afara din odaie, după Marian şi comisar.

— Aţi văzut? făcu Perkins, după ce închiserăm uşa în urma noastră. Cu asta v-aţi ales în urma călătoriei dv. aici. Fireşte ca vom cerceta cu atenţiune susţinerile din jurnalul lui Lincoln şi voi fi bucuros dacă voi putea veni în ajutorul Evelynei Richardson.

— Perkins era într-adevăr un om de treabă? Care s-ar fi potrivit mai curând în locul colonelului şi părea să fie sincer mişcat de soarta tinerei fete.

Marian îi strânse mâna cu căldură şi întrebă deodată:

— Cine e mai mare peste colonel?

— Asta e colonelul Rory şi primarul general Patterson – răspunse comisarul – dar ce aveţi de gând?

— Nimic, am vrut doar să mă informez. Şi mai am o întrebare la care te rog să-mi răspunzi: unde locuieşte acest Jim Town?

Perkins înclina capul, râzând:

— Zău, nu va lăsaţi! Parca văd cum vă expulzează colonelul. Hai să vă spun: Jim Town locuieşte lângă „Cityball", în Yerba Buena Park.

— A! Chiar lângă Primărie. Foarte bine – zise Marian – aşa dar, la revedere pe curând, domnule comisar.

Ne strânserăm mâinile şi plecarăm.

— Şi ce ai de gând sa faci acum, draga Farrow? întrebă căpitanul.

— Să vizităm iute oraşul, răspunse Marian. Să luăm o maşină şi să pornim încetişor spre Yerba Buena Park. Dacă avem noroc, putem vorbi cu primarul general.

— Minunat! strigă Sundgreen. Să crape de necaz colonelul acela. Îi voi povesti eu primarului cum ne-a tratat!

— Las-o mai domol, nenişorule! râse Marian. Înainte de toate să vedem ce fel de om e şi domnul primar acela. Poate că e la fel ca şi colonelul şi atunci trebuie să ne adresăm celuilalt colonel, care e mal mare decât Preston.

— Aşa e, aşa el încuviinţă Sundgreen. Hai să luăm maşina aia de colo.

Ne urcarăm într-un automobil foarte elegant, cu care prilej băgai de seamă că şoferul se cam strâmbă la vederea lui Pongo.

De aceea mă răstii la el:

— Dacă n-ai poftă să mergi cu noi, renunţam cu dragă inimă. Să ştii însă că voi raporta purtarea d-tale primului poliţist pe care-l întâlnesc.

Şoferul se grăbi să-şi ceară scuze, dar numai prietenoasă nu era mutra lui. Pornirăm încet prin oraş şi după câtva timp ajunserăm la Yerba Buena Park. Numele acesta (Yerba Buna însemnează: „buruiană bună “) îl purtau încă în anul 1776 puţinele case clădite pe atunci odată cu instalarea unui post militar. Din aceste începuturi primitive a luat naştere marele oraş San Francisco de azi. În apropierea Primăriei Centrale oprirăm şi plătirăm şoferului; cu prilejul acesta observai însă, întâmplător, ca puţin în urma noastră oprise o a doua maşină, al cam muşteriu îl cam ţinu de vorba pe şofer la plata. O bănuială îmi fulgera prin minte şi atrasei imediat atenţia lui Marian.

Automobilul nostru porni mai departe şi noi ramaserăm liniştiţi pe marginea trotuarului. Individul suspect nu se grăbi însă de loc cu plata, dar în cele din urma maşina plecă şi muşteriul coborât din ea începu să privească cu luare-aminte casa înaintea căreia stătea. Clătina apoi capul, scoase un carneţel şi începu sa frunzărească într-unsul.

Poate că mă cam grăbisem cu suspectarea, căci era cu putinţa să fie vreun om de afaceri, care nu găsea adresa căutată. Deodată îmi dădu ceva în gând şi-i şoptii lui Marian:

— Mi se pare că l-am văzut pe omul acesta pe coridorul poliţiei.

— Tot ce poate – răspunse prietenul meu..

— Atunci ştii că e o mica atenţiune din partea colonelului, care vrea să se încredinţeze daca ascultăm de porunca lui să nu ne legam de Jim Town. Hm… în cazul acesta trebuie să-l păcălim pe dumnealui de colo, ca sa ne piardă urma.

— Sa mergem la Primărie, să ne prezentăm primarului şi, dacă e un om drept şi de treabă îi vom expune toată chestia, cerându-i sprijinul – propusei eu – cu siguranţă că va fi în măsura sa ne dea drumul afara fără să fim zăriţi.

— Propunere ta e bună – încuviinţă Marian – hai să o luăm la picior şi să intrăm repede în clădirea Primăriei. Fireşte că portarului nu trebuie să-i spunem ca ne ducem la primar, căci urmăritorul nostru cu siguranţă că-l va iscodi. Mă voi interesa de bibliotecă şi numai după ce vom fi înăuntru, voi căuta să aflu unde e cabinetul lui Patterson. Haideţi!

Iuţirăm paşii, ajunserăm curând la Primărie şi ne furişarăm înăuntru. Mai băgai de seamă ca şi urmăritorul iuţise pasul.

La întrebarea lui Marian unde se află biblioteca, portarul ne îndrumă la etajul al doilea. Intrarăm repede în ascensor şi pe când urcam, zărirăm că urmăritorul nostru tocmai intrase în sala cea mare şi se repezise la portar.

— Acum să coborâm la primul etaj şi să ne furişăm repede în vreun coridor lateral! propuse Marian. Să poftească apoi dumnealui să ne caute în bibliotecă!

La primul etaj sărirăm din ascensor, aleserăm un coridor la întâmplare şi pornirăm în grabă într-acolo. Nimeni nu băgă de seamă graba noastră suspectă.

Ascultarăm cu atenţie şi constatarăm cu mulţumire ca urmăritorul nostru coborâse înapoi la parter, negăsindu-ne în bibliotecă. Acum trebuia să dăm cât mai repede pe primar.

Norocul ne veni în ajutor. Lângă noi se deschise o uşă şi un tânăr păşi pragul; ne privi mirat, apoi ne întrebă ce dorim. Când Marian se prezintă, păru foarte bucuros.

— Ah, domnul Farrow! făcu el – am auzit multe despre dumneavoastră – nu numai de ultima aventura din Alaska şi de pe insula pustie, ci şi despre păţaniile d-voastră din India. Îmi pare bine ca am prilejul să vă fac cunoştinţa. Cu ce va pot fi de folos? Sunt slujbaş aici, la Primărie.

— Hm! – făcu Marian, codindu-se niţel – ne-am dori să-l cunoaştem pe primarul general, domnul Patterson.

— Cu plăcere – răspunse tânărul – el e unchiul meu. Dar de ce vă exprimaţi dorinţa aceasta cu atâta şovăială? Ah…

Se întrerupse şi după câteva clipe urmă, roşind:

— Pricep, domnule Farrow. Aveţi de sigur, vreun păs, dar vreţi să-l cunoaşteţi mai întâi pe unchiul meu. Nu vă pot lua în nume de râu asta, ţiu însă să vă spun că unchiul meu e un om al datoriei şi nu se lasă abătut de la ţinta sa. Nu ştiu dacă măi înţelegeţi…

Firește că-l înţelegeam. Tânărul vroia să spună ca unchiul său nu s-ar lăsa mituit, deşi corupţia, din păcate, era în floare pe acolo. Îl crezurăm, dar eram bucuroşi că-l puteam cunoaşte pe primar fără multe formalităţi.

Nepotul, care ni se prezintă sub numele de James Ellerson, ne conduse până la o uşă, ne ruga sa aşteptăm puţin, apoi ne deschise uşa spre cabinetul primarului general.

II.
JIM TOWN.

DE LA CEA DINTÂI PRIVIRE AM BĂGAT DE seamă că primarul Patterson ora un ora sincer şi drept.

Om înalt, cap mare, inteligent, păr alb, lung şi ochi negri pătrunzători. Asta fu prima impresie pe care o căpătai despre dânsul.

— Mă bucur să va cunosc, domnilor – zise el, cu glas adânc – am auzit multe despre d-voastră. Chiar şi ultima aventură cu balena – caşalotul acela – a ajuns la noi prin ziarele canadiene. Aţi venit cu un scop anumit în oraşul nostru?

— Da, domnule Patterson – răspunse Marian, râzând – am venit aici cu un scop anumit, precum foarte bine spuneaţi. Şi-mi

pare nespus de rău că n-am venit din primul moment la d-voastră. Am fost întâi la colonelul Preston; dar nu-s de fel mulţumit de vizita aceasta.

— Asta, ţi-aş fi putut-o spune imediat – zise primarul, cu seriozitate – Preston e un om ciudat, ba, poate e chiar… dar despre asta putem sta de vorbă mai târziu.

— Cred ca ştiu ce-aţi vrut să spuneţi domnule primar. E mai bine să vorbim deschis de la început. Aveţi tot atât de puţină încredere în colonelul Preston, ca şi noi.

Patterson tresari şi-l privi pe Marian cu ochi mari.

— Ai putea sa dovedeşti susţinerea d-tale? întreba el apoi.

Se vedea ca avea aceeaşi bănuială ca şi noi, însă nu vroia sa îngăduie unor străini să spună aşa ceva despre un înalt demnitar al oraşului.

— Fireşte ca pot, răspunse Marian, calm. Adică va pot povesti ce ne-a făcut să credem asta.

Istorisi primarului chestia cu caietul de însemnări găsit asupra mortului şi încheia:

— Lincoln acela a scris aşa dar negru pe alb ca Jim Town se numeşte de fapt James Dawson, că fusese mai înainte în slujba notarului Frederic Fields şi în această calitate a falsificat testamentul prin care milioanele de care se bucură el acum – erau destinate tinerei Evelyn Richardson, actualmente stenodactilografă la doctorul Woold. Colonelul Preston a căutat însă să ne abată de la planul nostru, ne-a interzis chiar unele cercetări şi ne-a ameninţat cu expulzarea dacă vom încerca, totuşi, să lucrăm pe socoteală proprie. Atunci mi-am spus îndată că e înţeles cu Jim Town şi acelaşi lucru şi l-au spus şi camarazii mei.

— Hm… n-a prea procedat corect – zise primarul – totuşi, nu putem spune încă făţiş ca n-a procedat aşa cum trebuie. În orice caz voi avea o mică dovadă împotriva lui, daca nu va da curs plângerii d-voastră, ci va lăsa chestia moartă. De drept, ar trebui raporteze despre aceasta colonelului Rory.

— Rory e un om în care se poate avea deplina încredere şi el mă ajută din toate puterile în lupta, ce o duc împotriva criminalităţii din oraşul nostru. În primul rând el e duşmanul cel mai aprig al corupţiei printre slujbaşi şi procedează fără milă în astfel de cazuri. Mie personal, domnilor, mi-ar fi foarte plăcut dacă aţi vrea să-mi daţi o mână de ajutor în cazul de faţă.

— De aceea am şi venit la Frisco – râse Marian – acum situaţia noastră s-a îngreuiat însă prin ciudata purtare a colonelului Preston. În chip oficial nu putem întreprinde nimic.

— Atunci trebuie să lucrăm în mod neoficial, zise Patterson, hotărât. Cred, domnilor, că d-voastră sunteţi oamenii cărora greutăţile le fac plăcere. Vă rog sa chibzuiţi în linişte asupra chestiei şi să-mi comunicaţi apoi ce hotărâre aţi luat.

— În primul rând trebuie să-l inducem în eroare pe omul pe care colonelul l-a pus pe urmele noastre, spuse Marian. Asta nu va fi prea greu. După aceea va trebui să ne ascundem undeva în, oraş şi să lucrăm în taină, poate chiar travestiţi. Acum ar mai fi să discutăm cum să ne punem în legătură cu d-voastră, domnule primar, fără să fim observaţi. Aveţi vreo soluţie?

— Aici fireşte că nu trebuie să veniţi – răspunse Patterson – căci colonelul va mai pune şi alţi oameni pe urmele d-voastră. Dar ne putem întâlni la prânz în restaurantul francez de la începutul acestei străzi, unde obişnuiesc să iau masa. Localul are două intrări, aşa că aţi putea scăpa de iscoade – dac-ar fi.

— Bine, domnule Patterson, aţi putea să ne recomandaţi vreun adăpost unde să fim în siguranţă?

— Fireşte. Proprietarul restaurantului francez are şi câteva odăi de închiriat. E un om de treaba şi vă puteţi încrede într-unsul. Numele lui e Alfred Voigt.

— Minunat! făcu Marian. Atunci la revedere, domnule primar!

— La revedere, domnilor.

Marian privi cu băgare de seamă pe coridor înainte de a ieşi, apoi ne făcu semn să-l urmam. Ne urcarăm în ascensor şi coborâm la etajul al doilea, de unde pornirăm spre bibliotecă.

Când intrarăm în sala mare, descoperiră îndată urmăritorul nostru, care se plimba neliniştit, printre mesele lungi. Ne făcurăm ca nu-l băgăm în seamă, privirăm la dulapurile mari încărcate cu cărţi şi când furăm în apropierea lui, Marian zise, în englezeşte:

— Vezi tu, am spus de îndată că trebuie să urcăm la etajul al doilea. Dar tu ţineai morţiş sa mergem la al treilea, unde ne-am pierdut timpul degeaba căutând biblioteca. Dar nu este nimic, căci tot am dat de ea. A! Ce ediţie frumoasa e asta!

Prefăcându-ne grozav de interesaţi privirăm la o carte veche, în vreme ce Pongo şi Sundgreen stăteau îndărătul nostru şi se uitau la cărţi ca pisica în calendar.

Ramaserăm vreo jumătate de ceas în biblioteca, apoi Marian zise tare: („umbra” se afla lângă noi).

— Acum să mergem să mâncăm ceva. Vom găsi noi un restaurant mai ca lumea. După aceea ne ducem în port să ne interesăm când pleacă primul vapor, căci n-am nici un chef să-mi pierd vremea, pe aici. În India e mai călduros.

Urmăriţi de „celălalt”, ieşirăm din primăria merserăm la restaurantul unde ne îndrumase Patterson.

După ce ne aşezarăm la o masă, se ivi şi patronul în persoană, care făcea o impresie destul de buna.

Luă comanda, însărcina un chelner cu executarea ei şi când îi spuserăm că ne recomandase Patterson, omul deveni foarte vesel. Făcu semn unei femeiuşti grăsune – soţia lui – şi amândoi luară loc la masa noastră, de parc-am fi fost prieteni de când lumea.

Începurăm să vorbim de toate. Urmăritorul nostru se aşezase lângă noi, astfel că nu puturăm vorbi cu birtaşul despre odăile de

care aveam nevoie. Băgai de seamă, însă, că în cursul convorbirii, Marian scrise pe neobservate ceva pe o foaie a carnetului său de notiţe, pe care o împinse lui Voigt, folosindu-se de o clipă când „umbra” stătea de vorbă cu chelnerul.

Birtaşul făcu treaba de minune. Pară să arate vreo surprindere, luă foaia şi o ascunse în palmă. Apoi îşi sfârşi fraza începută, se ridică şi spuse că se duce să vadă ce e cu mâncarea noastră. Nu trecu mult şi se înapoie urmat de chelner cu ceea ce comandaserăm. Voigt făcu un semn neobservat din cap – aşa dar se aranjaseră. Lucrurile. În vreme ce mâneam, Marian îl rugă pe simpaticul francez să povestească ceva despre oraş şi locuitorii săi, căci aveam de gând să părăsim peste puţin timp localitatea. Şi – spre marea mea spaima – îi ceru deschis sa ne vorbească despre Jim Town.

— A, ăsta ar fi, zice-se, cel mai bogat om din San Francisco – răspunse birtaşul – de unde-l cunoaşteţi?

— Am auzit de el – zise Marian – fireşte că un astfel de personaj mă interesează. Averea pe care o are a moştenit-o?

— Nu, se pare că a dobândit-o prin nişte speculaţii norocoase, acum câţiva ani. Locuieşte într-o vilă minunată, aproape de aici, în Yerba Buena Park. După câte ştiu, a venit din Chicago. Se zice că e greu să te apropii de el, cum se întâmplă de obicei cu mai toţi milionarii.

— Ei, da! râse Marian – s-or fi temând sa nu li se fure banii. E lesne de înţeles. O fi având dumnealui şi o gardă personală care veghează asupra vieţii sale?

— Fireşte, răspunse Voigt. Servitorii lui sunt oameni unul şi unul, cam de statura lui Pongo al d-voastră. Afară de asta, vila e păzită de câini dresaţi. N-aveţi nici o grijă, Jim Town s-a asigurat bine împotriva unor atacuri. Şi e şi foarte firesc.

— Desigur, desigur – încuviinţă Marian – astfel de oameni sunt veşnic ameninţaţi. Dar acum trebuie să ne despărţim, domnule Voigt. Ne ducem în port să ne interesăm de primul vapor care pleacă, spre India. Poate ne mai vedem diseară.

Ne luarăm un călduros rămas-bun de la cei doi soţi, părăsirăm restaurantul şi ieşirăm în strada. După câteva clipe se ivi, fireşte şi „umbra”.

Luarăm o maşina şi pornirăm spre port. Într-una din numeroasele agenţii de vapoare ne interesarăm de un vas care trece prin Honolulu. De acolo aveam de gând sa ne îndreptăm spre Yokohama, unde sa ne îmbarcam pentru India.

Aflarăm că abia peste opt zile pleacă un astfel de vapor – luarăm totuşi patru bilete şi ne înapoiarăm la hotelul nostru, pana unde ne urmă „celălalt”. De la ferestrele noastre observarăm că dânsul vorbi cu un alt bărbat, care apoi începu să dea târcoale localului.

Eram, aşa dar, sub supraveghere poliţienească, Fireşte ca primul urmăritor va lua acum informaţiuni la agenţia de vapoare

şi poate că vom fi lăsaţi în pace când Preston va afla că am şi luat bilete de drum.

— Acum ne aflăm iar într-o situaţie neplăcută – zise Marian – cele opt zile pana la plecarea vaporului. Trebuie să rămânem în hotelul acesta, căci prea ar bate la ochi daca ne-am face nevăzuţi deodată.

— Dar am băgat de seamă, ca ai luat înţelegere cu privire la ceva, cu Voigt, căruia i-ai strecurat un bileţel, zisei eu.

— M-am înţeles cu el sa ne dea patru camere, Acum, însă, nu mai poate, cel puţin astea opt zile. Trebuie sa găsim alta cale.

— Ia stai, cred că am găsit eu ceva. Ce-ar fi dacă vreunul din noi s-ar îmbolnăvi? Va trebui sa stea aici în pat, noi îl vom îngriji, în realitate el va fi Voigt şi va putea vorbi cu primarul.

— O idee minunata, făcu Marian. Poate e şi mai bine daca ne îmbolnăvim noi amândoi de gripă sau aşa ceva… În felul acesta putem porni cercetările în toată liniştea şi neobservaţi.

— Şi mai bine – răspunsei – altminteri te-ai fi dus singur să te distrezi, iar eu ar fi trebuit sa fac pe bolnavul aici. Ce zici, ne întindem pe pat chiar de pe acum?

— Da si-l vom ruga pe patron să cheme un medic. Nădăjduiesc că acesta nu se va da de partea criminalilor când îi vom mărturisi ce avem de gând. Atunci îi va spune probabil spionului de jos – care desigur că-l va întreba – că suntem într-adevăr atât de rău bolnavi încât trebuie să rămânem în pat cel puţin opt zile.

Zis şi făcut. Ne dezbrăcarăm repede – eu şi Marian – şi ne întinserăm în paturile noastre. După câteva clipe Sundgreen alergă jos, ca sa vorbească cu hotelierul şi se înapoie curând cu două limonade, ca să-i facă pe cei din hotel să creadă că suntem bolnavi într-adevăr.

Apoi căpitanul se duse la fereastră şi începu să-l observe pe spionul din stradă.

— Aha, a ieşit servitorul din hotel! – zise el – a luat-o pe dreapta, iar spionul se uita după el cu ochii cât cepele. Probabil că e foarte bănuitor.

După câteva clipe urmă:

— Servitorul se înapoiază însoţit de un bărbat mai în vârstă. Oho, spionul îi face semn servitorului, îi arată o insignă şi-l întreabă ceva. Medicul a şi intrat în hotel…

Servitorul arata spre ferestrele noastre.

În aceeaşi clipa se auziră bătăi în uşa – (eu cu Marian luaserăm împreună o odaie cu doua paturi) – şi Sundgreen o deschise.

— Doctorul Latour – se prezenta medicul intrând – hotelierul mi-a spus ca sunt doi bolnavi aici.

— Da, domnule doctor, gemu Marian, căci îndărătul medicului îl zărirăm pe hotelier, pe care însă Sundgreen îl împinse repede afară. Şi închise uşa.

Doctorul Latour se apropia de patul lui Marian şi-i luă pulsul. Clătină capul şi făcu o, mutră mirată, căci îl găsi normal.

Atunci prietenul meu îi şopti:

— Domnule doctor, poate ca ai auzit despre noi. Eu sunt Marian Farrow şi în patul de alături e camaradul meu Robert Bertram. Suntem pe urmele unei crime şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă, astfel că ne-am prefăcut bolnavi. Vreţi să ne daţi o mână de ajutor ca să redăm unei fete sărmane averea de care a fost jefuită?

Medicul ne privi câteva clipe bănuitor, apoi însă, păru că-şi da seamă că suntem sinceri şi răspunse:

— Atât cât va sta în puterile mele vă voi ajuta.

Marian îi povesti atunci, în şoaptă, despre caietul descoperit pe insulă şi despre convorbirea cu colonelul Preston. Când sfârşi, doctorul Latour zise:

— Nu mă mira ca aţi prins oarecare bănuiala faţă de colonel, domnule Farrow. În privinţa asta se cam şoptesc multe pe aici. Şi daca nu ma înşel colonelul Preston are raporturi foarte prieteneşte cu Jim Town.

— Bine, domnule doctor – zise Marian, bucuros – daca vreţi sa ne ajutaţi o puteţi face răspândind veste ca suntem nevoiţi să rămânem în pat opt zile. Spionul de jos va afla asta de la servitor. Ar fi bine să pomeniţi şi ca boala noastră e foarte molipsitoare şi ca numai camarazii noştri ne pot îngriji.

— S-a făcut, domnilor. Îmi voi îngădui sa vă vizitez zilnic. Probabil că nu vă voi găsi, căci desigur că vreţi sa plecaţi din hotel pe furiş.

— Fără îndoială – încuviinţa Marian, râzând – dar daca îmi e îngăduit sa abuzez şi mai mult de amabilitatea dv., atunci v-aş ruga să fii persoana de legătură între noi şi camarazii noştrii care rămân aici. Voi putea sta în comunicaţie telefonică cu dv.

— Cu plăcere. Cu plăcere. Şi acum vă voi scrie o reţetă şi îl voi trimite pe servitor la o farmacie din apropiere.

După vreun sfert de ceas, doctorul Latour pleca. Mai trecu, însă câtva timp pană părăsi hotelul, căci, conform făgăduielii, îl puse la curent pe patron despre îmbolnăvirea noastră, după cum ne povestii apoi Sundgreen, servitorul care ieşise în stradă la câteva minute după plecarea medicului, fu oprit de spionul lui Preston şi descusut câtva timp, cu care prilej îi arata şi o hârtie – probabil reţeta.

Lăsându-l să-şi vadă de drum, spionul intra în hotel. Sundgreen coborî şi el repede, ca sa ne mai aducă doua limonade. Se înapoia râzând şi zise:

— Individul l-a descusut pe hotelier, apoi a telefonat. Acum a plecat şi l-am văzut urcându-se într-un autobuz. Probabil că Preston a socotit ca nu mai e nevoie sa fim spionaţi.

— Atunci putem părăsi hotelul chiar la noapte – zise Marian – ca sa ne mutam la Voigt. D-ta, dragă căpitane, mai trebuie să

rămâi aici cu Pongo cel puţin deocamdată. Daca se întâmplă, ceva de seamă, telefonează la Voigt! Eu îţi voi da de veste prin doctorul Latour. Tăcere, bate cineva!

Căpitanul, deschise şi dădu drumul servitorului, care aducea medicamentul. După ce omul plecă, Sundgreen ascultă câtva timp la uşă, pe urmă. Se apropia de paturile noastre şi zise, râzând:

— Tânărul privea cam speriat. Probabil că după ce spionul aceia l-a descusut, atât de amănunţit, o fi crezând că suntem nişte criminali dintre-ăia fioroşi.

— Asta nu prea e plăcut pentru noi – zise Marian – căci se poate să ne ia la ochi şi astfel se îngreuiază mult dispariţia noastră.

— Drace, la asta nu m-am gândit! mormăi căpitanul. Ce facem acum?

— Am eu o idee! zise Marian. Nu cred să fie nevoie să plecăm în timpul nopţii. Diseară, când va fi lume multă în restaurant, vom izbuti, poate, să ne facem nevăzuţi. D-ta, căpitane, va trebui să abaţi atenţia patronului şi servitorului său. Acum du-te şi adu ne repede încă două limonade!

III.
ATACURI MISTERIOASE.

PÂNĂ LA CINĂ mai erau vreo trei ceasuri. N-aveam de fel poftă să rămânem în pat, cu atât mai mult cu cât primejdia unei descoperiri întâmplătoare era oarecum înlăturată.

Ne îmbrăcarăm şi luarăm loc la masa din mijlocul odăii.

Tocmai discutam în şoaptă ce aveam de făcut când deodată se stârni jos în restaurant o cearta în lege. Casa era probabil construită din material uşor, căci puturăm lesne deosebi glasurile înfuriate ale câtorva bărbaţi.

Apoi răsunară împuşcături şi, spre mirarea noastră, gloanţele pătrunseră prin podeaua odăii în care ne aflam şi anume tocmai sub paturile noastre. Ba, cartuşele, care aveau o mare putere de pătrundere, răzbătură prin paturi şi se înfipseră în tavanul camerei.

Daca nu ne-ar fi dat în gând să părăsim culcuşurile cu siguranţă că am fi fost ciuruiţi de gloanţe. Împuşcăturile ţinură doar vreo câteva clipe, dar asta fu de ajuns ca fiecare pat să fie găurit de cinci gloanţe.

Sundgreen alergă la fereastră şi privi afară.

— Doi inşi au fugit din hotel, zise dânsul, agitat. Nu-i mai vad… s-au pierdut în mulţimea de pe stradă.

Marian sări brusc în sus şi ne şopti:

— Puneţi mâna repede, trebuie să aşezăm paturile în cealaltă parte a camerei. Dulapul de colo îl mutam. Repede!

Ascultarăm porunca şi în câteva minute treaba era făcută.

— Acum ne culcăm repede! ne zori el şi, îmbrăcat cum era, se întinse în pat. Sundgreen, spune-i hotelierului ca lumina de colo ne-a stingherit. Acelea, n-au fost împuşcături întâmplătoare, ci vroiau sa ne cureţe pe noi. Haide, grăbeşte-te, Robert! Vei avea timp să te cruceşti în pat. Patronul va veni îndată sa vadă ce e cu noi.

Într-adevăr, de-abia ma strecurasem sub pătura, că se auziră bătăi în uşă. Sundgreen deschise şi hotelierul întrebă cu glas speriat:

— Iertaţi… vă rog… li s-a întâmplat ceva bolnavilor? Jos s-au luat la ceartă nişte oameni şi gloanţele pe care le-au tras au nimerii în tavan, tocmai sub paturile din odaia asta. Privi în coltul cu pricina şi făcu o mutră foarte mirata.

— Da, cât p-aci să se-ntâmple o nenorocire – bodogăni Sundgreen, înfuriat – daca prietenii mei bolnavi n-ar fi fost stingheriţi de lumina ceea de colo… Atunci am mutat paturile… Dar ce s-a întâmplat jos, la d-ta?

— Au venit doi domni străini care s-au luat deodată la ceartă pe chestia cum sunt aşezate paturile în odaia asta. Unul susţinea într-un fel, altul într-altul. Ziceau amândoi c-au locuit cândva aici, deşi eu nu-i cunosc. Când le spusei apoi cum sunt aşezate paturile, unul din cei doi deveni atât de furios, încât scoase revolverul. La fel făcu şi potrivnicul sau şi s-ar fi ucis unul pe altul, dacă n-ar fi intrat atunci alţi doi bărbaţi, care le îndreptară braţele în sus. În felul acesta gloanţele au lovit în tavan.

— Mare noroc au avut prietenii mei – zise Sundgreen – cel puţin au fost arestaţi cei doi străini?

— Nu, eram prea năuciţi ca să punem mâna pe dânşii şi după ce au tras câteva gloanţe, au zbughit-o pe uşă şi s-au pierdut în vălmăşagul străzii.

După câtva timp hotelierul plecă şi când îi auzirăm paşii pe scară, ne dădurăm iarăşi jos din pat.

— Interesante lucruri se petrec pe aici! scrâşni Sundgreen. Crezi într-adevăr, domnule Farrow, că totul a fost pus la cale?

— Nu mai încape îndoială. Atât cei doi care s-au luat la ceartă, cât şi ceilalţi care le-au îndreptat braţele în sus, sunt cu siguranţa duşmani de-ai noştri.

— Drace, atunci vom mai avea de furcă! – zise căpitanul – căci indivizii vor afla că aţi scăpat cu viaţa.

— Fireşte ca vor mai face încercări să ne expedieze pe lumea cealaltă – răspunse Marian, nepăsător – dar ştiam noi de la început că sarcina pe care ne-am luat-o nu e uşoară.

Se auziră, paşi pe coridor şi la un semn al lui Marian ne strecurarăm iarăşi în pat. Răsunară bătăi în uşii şi când Sundgreen deschise văzurăm doi indivizi care se legitimară ca agenţi secreţi.

Spuneau ca vor să se informeze numai dacă nu se întâmplase ceva; apoi cercetară găurile făcute de gloanţe în podea, mormăiră

o înjurătură la adresa ticăloşilor şi plecară.

— Acum vor afla, potrivnicii noştri că n-am murit, zise Marian. Sistemul acesta de informare e foarte iscusit.

— As pune rămăşag ca în curând se va produce un al doilea atentat, adăugă căpitanul.

— Tot ce se poate – încuviinţă, Marian – de aceea ar fi mai bine ne mutam în odaia lui Pongo. Camera asta o vom încuia pe din afara. Dacă va bate cineva, atunci, ei da, draga căpitane, vei ieşi afară din încăperea negrului şi vei spune că dormim şi avem neapărată nevoie de odihna.

Repede ne dădurăm jos din pat, Sundgreen iscodi întâi afară pe gang, apoi ne furişarăm în camera lui Pongo. Credinciosul nostru camarad ne aduse tot bagajul şi luarăm hotărârea să rămânem aici, iar seara să părăsim hotelul luându-ne şi lucrurile.

Tot echipamentul nostru îl pierduserăm pe mare când fuseserăm nevoiţi să părăsim baleniera, dar odată ajunşi în San Francisco ne îngrijiserăm de altul, astfel că acum aveam iarăşi tot ce ne trebuia.

Stăteam de vorbă în şoaptă de vreo jumătate de ceas, când deodată o detunătură puternică cutremură toată casa.

— Al doilea atentat! zise Marian. Sundgreen, du-te şi vezi ce s-a întâmplat!

Căpitanul deschise uşa şi văzurăm prin crăpătură că din odaia unde stătusem până atunci năvăleau nori groşi de fum.

— Aha, granate de mână prin fereastră! mormăi Marian. Afară, Sundgreen şi tu, Pongo! Vom părăsi odaia prin fereastră. Am băgat de seamă că de aici putem da în curte. Sa ieşim repede, Robert!

În hotel se iscă mare zarvă. Câţiva, oameni dădură buzna pe scări în sus, răcnind şi urlând. Marian şi deschisese fereastra, privi în curte şi-mi zise:

— Repede, repede, Robert! Coboară, nu se vede nimeni jos!

Încăleca fereastra şi îşi dădu drumul pe acoperişul clădirii alăturate. Îl urmai îndată şi nici nu ştiu cum ne trezirăm amândoi în curte, o străbăturăm în fugă, ajunserăm la ieşirea din dos, apoi într-o stradă paralelă cu cea din fata hotelului..

Cu o maşină pornirăm la restaurantul lui Voigt unde ajunserăm cu bine după câteva minute. Nu intrarăm însă în sala de mâncare, ci ne folosirăm de scara care ducea la etaj. Acolo dădurăm peste dolofana doamnă Voigt, care ne întâmpină cu bucurie şi ne dădu îndată doua odăiţe frumoase, cu o uşă între ele.

După ce privirăm în stradă şi ne încredinţarăm că nu se zăreşte nici o mutră suspecta, o rugarăm pe simpatica gazdă să-l cheme pe soţul ei.

Voigt veni numaidecât şi ne vesti că primarul Patterson fusese în restaurant împreuna cu un alt domn şi se interesase de noi. Lăsaseră vorba că se vor întoarce diseară.

Marian îi rugă să-i conducă la noi când vor veni şi sa ne servească cina în cameră. După ce birtaşul plecă, prietenul meu îmi zise:

— Robert, la, noapte ieşim. Vom cere lui Patterson ca sa ne indice localurile frecventate de lumea criminalilor din Frisco şi vom spiona niţeluş pe acolo. E cam primejdios, dar se poate întâmpla sa ne folosească la ceva. Până la cina sa dormim, căci vom avea nevoie de forţe la noapte.

Deşi eram încă foarte turbura de cele întâmplate, adormi îndată şi nu ma trezi decât când chelnerul aduse cina.

Puţin după ce acesta părăsi odaia se auziră iarăşi bătăi în uşă şi, la invitaţia noastră, intra Sundgreen şi Pongo. Îmbrăcămintea lor lasă se înţeleagă că avuseseră de dus o luptă crâncenă.

Căpitanul nu ne dădu timp să ne mirăm, ci ne lămuri îndată:

— Domnule Farrow, Dumnezeu ţi-a dat gândul să vă mutaţi în odaia lui Pongo în hotelul unde am locuit. Dacă nu o făceaţi, n-aţi fi scăpat cu viaţă. Ticăloşii ăia – probabil din goană vreunui autocamion – au zvârlit un mănunchi de granate de mână în cameră, spărgând geamurile. Nici un lucruşor n-a rămas întreg, paturile au fost prefăcute în ţăndări şi incendiate. Pompierii au sosit curând şi au împiedecat lăţirea focului. Apoi… a venit însuşi colonelul Preston. Noi ne-am prefăcut foarte miraţi văzând că n-a rămas urmă de dv. în odaie. I-am spus că, probabil într-un acces de friguri aţi părăsit hotelul pe furiş şi că acum rătăciţi pe străzi. Colonelul, însă, nu vroia să creadă cu nici un chip. Partea, interesantă vine abia acum. Deodată îi auzirăm spunând cu glas aspru, că el nu poate răspunde de atentatele ce se făptuiesc împotriva unor străini care vin ca vizitatori la San Francisco. De aceea ne cerea, să ne punem sub ocrotirea sa, până la plecarea vaporului nostru. Cu alte cuvinte să ne aresteze. Împotrivindu-ne din răsputeri, a pus doi poliţişti sa ne duca pe sus şi ne duseră cu o maşină la cea mai apropiată secţie. Ce să va spun, două ceasuri am răbdat noi acolo într-o celulă, dar când veni un paznic sa ne aducă cina, Pongo îl înhaţă şi-l culcă la pământ, în felul lui, lăsându-l leşinat. Ne furişarăm afară, din nebăgare de seamă însă nimerirăm în camera de gardă şi acolo avurăm de furcă pe urmă cu cei şase poliţişti peste care dădurăm şi ne aleserăm cu hainele în halul în care le vedeţi. Când ajunserăm în stradă schimbarăm câteva automobile, până ce am izbutit să ajungem aici.

— Grozav! făcu Marian, după ce rămase câtva timp pe gânduri. Care vă să zică vor sa ne împiedece cu forţa să facem lumina în afacerea Jim Town!

— Ia spune, dragă căpitane – intervenit eu – nu mai vorbea nimic despre noi colonelul, când v-a arestat?

— Ba spunea că va depune toate sforţările sa va găsească, ca să vă pună şi pe dv. sub ocrotire poliţienească. L-am sfătuit, însă, să întrebe pe la spitale. Poate că tot crede că sunteţi bolnavi.

— Numai de nu s-or fi priceput, prin ameninţări să stoarcă taina de la doctorul Latour, îmi dădui eu cu părerea. În definitiv, de ce să-şi atragă bietul doctor ura acestei bande.

— Asta aşa o fi, dar îşi va spune el că, oricum şi-a atras ura ticăloşilor şi va prefera sa rămână în cea dintâi mărturisire, zise Marian – în orice caz, îl voi sfătui prin primar sa părăsească, oraşul câtva timp, până va afla ca s-au potolit lucrurile.

— Asta e o idee buna, încuviinţa căpitanul. Dar să ne întoarcem la noi, dragă Farrow. Acum, fireşte, că rămânem aici, dar ce ne facem cu îmbrăcămintea asta sfâşiată? Cum sa ne arătam pe stradă în halul acesta? Cuferele am fost nevoiţi să le lăsăm la secţie.

— Voigt vă va face rost de alte haine, răspunse Marian. Îi voi da de veste îndată şi îi voi cere să aducă şi cina pentru voi.

Sună chelnerul, căruia îi comandă ceva de mâncare, rugându-l în acelaşi timp să-l trimită sus pe birtaş. Acesta sosi îndată şi se declară dispus să îngrijească de haine.

Chelnerul aduse curând cina pentru tovarăşii noştri, care înfulecară cu mare poftă. După ce fu strânsă vesela şi ne aprinserăm ţigările, se auziră bătăi în uşă. Chelnerul introduse în cameră pe primarul Patterson şi încă un bărbat, mai în vârstă.

— Colonelul Rory, ni-l prezintă Patterson.

Colonelul făcea şi el o impresie foarte bună şi se vedea îndată că e un om pe care te poţi bizui.

Cei doi vizitatori priviră uimiţi la îmbrăcămintea lui Sundgreen şi Pongo, ceea ce-l hotărî pe căpitan să istorisească păţania, prin care trecuseră.

Ascultătorii rămaseră aproape încremeniţi, Patterson zise enervat:

— Asta e de necrezut şi nici eu nu m-aş fi aşteptat să poată fi cu putinţă în oraşul nostru. Cine altul poate avea interes să vă înlăture pe dv. decât Jim Town acela, pe care vreţi să-l demascaţi? Şi, deşi Preston a raportat chestia colonelului Rory – cam târziu, e drept – complicitatea lui cu Town o îndoielnică pentru mine. De unde altfel să cunoască duşmanii dv. planul ce l-aţi făurit? Şi chiar daca n-ar fi asta, vinovăţia lui Preston se vede şi din faptul ca el a raportat colonelului Rory că acuzaţiunile aduse de Lincoln în manuscrisele sale sunt cu totul neîntemeiate. S-ar fi informat telegrafic şi ar fi aflat că Jim Town şi-a dobândit averea în Chicago, de pe urma unor speculaţiuni. Afară de asta susţine că-l cunoaşte personal pe milionar şi ar putea chezăşui pentru el în toate privinţele.

— Toate astea ar arunca o lumină proastă asupra lui – încuviinţa Marian – îngăduiţi-mi acum o întrebare, domnule primar: în ce localuri obişnuieşte să-şi dea întâlnire lumea criminala din Chicago?

— Dar ce, ai cum va de gând sa le vizitezi? întrebă Patterson, uimit. Acolo nu sunteţi siguri de viaţa dv., nici o clipa.

— Dar nici în hotel nu suntem siguri, râse Marian. Am eu o presimţire că în locurile acelea voi descoperi ceea ce-mi trebuie. Va rog, deci sa mi le spuneţi, domnule primar.

Patterson se mai împotrivi puţin, dar în cele din urma indica vreo câteva localuri dintre care cele mai multe erau în cartierul chinezesc din Frisco. Marian şi le însemna şi când fu gata colonelul Rory zise:

— Am mai aflat lucruri interesante de la Preston. În primul rând notarul Frederic Fields pe care Preston zicea ca vrea să-l descoase a dispărut fără urma azi la amiaza. Ca de obicei se dusese la masa, dar nu s-a mai întors. Apoi, a mai dispărut încă o persoana astăzi – anume Evelyn Richardson despre care se spune că ar fi moştenitoarea uriaşei averi. Ce spuneţi de toate astea, domnilor?

Ramaserăm năuciţi. Îi omorâseră oare bandiţii pe cei doi nevinovaţi?

Marian îşi exprimă această bănuială, dar colonelul zise:

— E exclus, domnilor, căci bandiţii nu lucrează chiar aşa. Cei doi vor fi ţinuţi ascunşi atâta vreme până se va uita de această afacere.

Asta înseamnă până vom fi ucişi noi sau vom părăsi ţara, spuse Marian. Dar aş putea şti unde se află biroul notarului şi acela; unde lucra tânăra fată?

— În apropierea cartierului chinezesc, răspunse Rory.

Marian îşi notă adresele exacte şi zise:

— Mi-am închipuit. Cu atât mai mult trebuie sa vizitez acum localurile acelea.

IV.
ÎN SUBTERANELE DIN SAN FRANCISCO.

ÎN TOIUL DISCUŢIEI se auziră iar bătăi în uşa şi Voigt intra aducând haine pentru Sundgreen şi Pongo. Aceştia doi intrară în odaie alăturata şi după câtva timp se înapoiară îmbrăcaţi în noile veştminte.

Colonelul şi primarul mai încercară să abată pe Marian de la planul său, dar totul fu însă totul fu în zadar. Prietenul meu îl rugă pe Rory să-i arate exact drumul ca s-ajungă la localurile cu pricina şi scoase un plan al oraşului, de care îşi făcuse rost.

— Ai dreptate, încuviinţă colonelul. Aşadar, fii atent!

Însemna străzile şi punctele unde se aflau localurile cu pricina şi când Marian vru sa împătureze planul, Rory zise deodată:

— Stai, domnule Farrow, mai e un local, foarte suspect, e drept, dar în care n-am întâlnit încă criminali cunoscuţi. Aparţine unuia cu numele James Oulton şi e în apropierea portului. Sa vi-l însemnez şi pe ăsta, poate să găsiţi ceva acolo.

Patterson şi colonelul se despărţiră în chip foarte călduros de noi. Îmi făcea impresia ca nu credeau sa ne mai revadă…

Mai stăturăm de vorbă noi între noi, până când Sundgreen zise:

— Acum sa mergem! Cred că va fi foarte interesant!

Ca mare băgare de seamă, părăsirăm odaia, coborârăm scara şi ieşirăm în stradă. Iscodirăm cu atenţiune în jurul nostru, nu descoperirăm nici mutră suspectă.

Străzile erau însufleţite, căci la ora unsprezece noaptea nu o încă târziu pentru un oraş mare. Ne convenea de minune, totuşi la propunerea lui Marian, ne despărţirăm; şi o luă înainte, eu după dânsul, apoi Sundgreen şi Pongo la mică distanţă în urma noastră.

După vreo douăzeci de minute ajunserăm la cel dintâi din restaurantele indicate de Rory şi care pe din afara nu făcea nici o impresie suspecta. Dar când intrarăm înăuntru, ne dădurăm seama îndată ca o mare parte din numeroşii clienţi aflaţi acolo nu prea umblau pe căi cinstite în viaţa.

Intrarea noastră nu stârni interes, după cum mă temusem, dar Pongo era învrednicit cu o privire mirată.

Patronul, care stătea îndărătul tejghelei, era un individ care se potrivea cu lumea ce frecventa localul său. Un adevărat tip de criminal.

Cerurăm limonada, deşi eram încredinţaţi că ceilalţi clienţi aveau băuturi alcoolice în paharele lor, cu toată prohibiţia. Dar noi nu cunoşteam semnele cu care trebuiai să-ţi însoţeşti comanda, ca să ţi se dea în loc de limonada whisky sau alt rachiu.

Ne aşezarăm la tejgheaua barului în aşa fel încât să fim în apropierea patronului, pentru că acesta să poată auzi convorbirea noastră.

Şi când Marian începu sa cârtească împotriva băuturii fără gust, birtaşul se uita întâi chiorâş, apoi la noi, apoi întrebă cu glas aspru:

— Se vede ca sunteţi străini pe aici?

— Da, venim de departe, răspunse Marian scurt.

— Aha! Şi de mult sunteţi în oraş?

— Nu.

Tactica lui Marian, de a da numai răspunsuri scurte, părea să fie bună, căci patronul ne mai privi cu atenţiune, apoi râse şi zise:

— Vărsaţi paharele! Aşa… şi acum comandaţi încă odată limonada, dar închideţi ochiul stâng şi încruntaţi fruntea! Aşa… Bine! Acu va voi da ce trebuie!

Umplu paharele cu o băutură ce semăna întocmai cu limonada, dar când o gustarăm, găsirăm ca era un whisky foarte bun.

Marian mulţumi birtaşului, care părea să fie foarte curios din fire, căci nu se lăsă până nu întreba:

— Căutaţi de lucru, sau aţi şi căpătat ceva?

— Hm… făcu Marian. De lucru am avea noi, dar nu ştiu unde să-i găsesc pe meşter.

Celalalt făcu eu o mutră veselă.

— Aha! zise el, aţi fost recomandaţi se vede? Ei şi cum se numeşte meşterul? Eu îl cunosc pe toţi, să n-aveţi teamă!

Marian, însă, urmă să se arate bănuitor şi tactica acestuia nu dădu greş. Patronul rase dulceag când băgă de seamă şovăiala prietenului meu, apoi zise deodată:

— Ei, văd cu că sunteţi cu băgare de seamă. Şi asta e cea mai bună recomandaţie. Vă voi numi câţiva „meşteri", poate e printre dânşii cel pe care-l căutaţi.

Rosti câteva nume: Biliy, Jack, Eddy, etc. Când spuse „Jim", Marian se prefăcu că tresare, în vreme ce eu îi dădui un ghiont pe sub masă, ceea ce nu-i scăpă birtaşului.

Individul se încruntă şi scoase o şuierătură.

— Mâi, ai naibii sunteţi! exprimă el apoi.

— Tocmai pe meşterul ăsta îl vreţi? Eee… atunci trebuie sa aveţi recomandaţii, nu glumă. Nu orice terchea-berchea poate intra la dânsul. Hm, ce-i de făcut? Nu vă pot duce acolo, nu trebuie… Dar mai aşteptaţi niţeluş şi în vremea asta mai daţi o duşcă de limonada.

Ne umplu păhăruţele apoi se făcu nevăzut. După vreo zece minute se înapoie şi zise:

— Ia duceţi-vă în fund – în fund de tot, la ultima masa. Acolo stă Jonny, pe care noi îl numim „Scheletul". Dar nu cumva sa rostiţi numele acesta căci face moarte de om. Stai de vorbă cu Jonny şi el vă va îndruma.

Marian îi mulţumi şi puse o monedă mai mare pe tejghea.

— Mulţumesc, mulţumesc, văd cu că sunteţi băieţi de treabă, mormăi patronul. Dacă nu faceţi nimic cu Jim, veniţi iar aici şi vă duc la concurenţă, unde e tot atât de bine.

— Asta e o idee bună! îmi şopti Marian, pe când ne îndreptam spre fundul sălii – dacă nu ne putem apropia de Jim, o vom face prin concurenţă. Va merge poate mai bine cu ajutorul poliţiei.

Înainte de a putea răspunde eu ceva, ne şi aflam înaintea unei mese la care stătea o singură persoană.

Patronul avusese dreptate: omului acesta i se potrivea numele de „Scheletul". Mă îngrozii văzând capul acela pleşuv pe care pielea parca părea sa stea dea dreptul pe oase. Şi ochii erau atât de adânciţi în orbite încât păreau că lipsesc cu totul.

Când individul îşi ridică privirea spre noi, îşi deschise buzele subţiri şi fără sânge lăsând sa se vadă nişte dinţi mari şi galbeni. Probabil ca omul ajunsese în halul acesta din pricina opiului sau a bolilor tropicale.

Marian nu stătu sa piardă vremea, ci întreba îndată.

— Ah, Jonny, ai stat se vede mult pe la tropice? Poate şi pe Insula Dracului?

Prin asta înţelegea grozava colonie de pedeapsa a francezilor, din Guyana, unde ne petrecuserăm şi noi câtva timp.

Jonny se încruntă. Probabil că tovarăşii săi – mai ales cei noi – se purtau cu mai mult respect cu dânsul.

Când văzu însă mutra hotărâtă a lui Marian şi statura de uriaş a lui Pongo, socoti mai nimerit sa fie prietenos cu noi. Făcu doar un gest de împotrivire cu mâna şi spuse cu glas răguşit:

— Asta nu interesează – mai bine să vorbim despre afaceri. De unde cunoaşteţi numele meu?

— Îmi dai voie? zise Marian, calm, ne făcu un semn şi se aşeză la masă, în faţa „Scheletului”.

Luarăm loc şi noi, iar Sundgreen mormăi:

— Ce dracu’, limonada nu se găseşte la masa asta?

O clipă se păru că Jonny vrea să sară în sus, apoi se stăpâni, dar după tremurul mâinilor sale osoase, văzui că fierbea de mânie. După aceea, însă, făcu semn unui chelner şi, folosindu-se de semnul secret, comandă patru limonade pentru noi.

Când avurăm paharele în faţă, Sundgreen dădu pe gat o înghiţitură şi zise:

— Ei, acum dă-i drumul, Jonny! Cum e pe la voi?

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare, se adresa „Scheletului” , fără să-l ia în seama pe căpitan. De unde ai auzit numele Jim? Trebuie sa ştiu asta neapărat! Şi daca nu răspundeţi sunteţi în mare primejdie. Ia aminte!

— De primejdii nu ne temem, zâmbi Marian. Nu ne poţi speria cu astfel de ameninţări. Cu toate acestea îţi voi spune ca ştiu numele de la un mort. Cum stau lucrurile, o voi spune însă numai lui Jim. Vrei să ne duci la el?

Câteva clipe Jonny privi ţinta la prietenul meu, apoi se ridică şi zise:

— Aşteptaţi aici.

Se făcu nevăzut printr-o uşa dosnică a localului. Imediat veni patronul la masa noastră, întrebă tare dacă mai dorim limonada şi adăugă încet:

— Fiţi cu băgare de seamă! Am observat eu bine că „Scheletul” e pornit rău împotriva voastră. Prea aţi vorbit cu el ca şi când ar fi unul de-ai voştri, pe când dânsul nădăjduieşte să capete o slujbă însemnată la Jim. Mai aveţi vreme să vă răzgândiţi. Colo în faţă e Jack, cel mai aprig concurent al lui Jim.

— Atunci spune-i salutări din partea noastră şi după ce voi sfârşi cu ăsta, mă voi pune în legătură cu el, răspunse Marian.

Patronul se depărtă, întorcându-se după câteva minute cu alta limonada.

— Jack e bucuros să va cunoască, şopti el, aşezând paharele pe masă. Să fiii însă băgare de seamă când „Scheletul” vă va duce în subteranele din San Francisco. Mulţumi pentru moneda pe care i-o dădu Marian, ne clipi din ochiu plin de înţeles şi se depărta.

Acum se-ntoarce şi Jonny şi zise scurt:

— Goliţi paharele şi veniţi cu mine. Meşterul vrea să vă vadă.

Nu ne grăbirăm, ci golirăm paharele în linişte. Apoi ne ridicarăm, făcurăm un salut patronului şi pornirăm după Jonny prin uşa de care se folosise mai înainte.

Ajunserăm într-o curte mică şi Scheletul ne duse de-a dreptul spre un şopron, deschise uşa şi intră. ÎI urmarăm şi Pongo închise uşa.

Jonny aprinse o lampă de buzunar, se apleca într-un ungher al şopronului şi ridică un chepeng foarte bine ascuns.

Pe o scară dreaptă cu trepte înguste coborâm pana într-un gang îngust şi scund cu tavanul boltit. De amândouă părţile gangului erau ţevi de canalizare şi cabluri electrice. Gangul acesta mi se păru nespus de lung. În cele din urmă ajunserăm la un loc de unde porneau alte trei ganguri în diferite direcţii.

Şi aici ne ieşi înainte un om care avea în mâini nişte pistoale cât toate zilele. Îi strigă ceva lui Jonny, căpătă un răspuns tot atât de scurt şi se retrase într-o firidă unde rămase ascuns.

Pornirăm acum pe gangul din stânga şi după câteva minute auzirăm glasuri nelămurite. Ajunserăm, probabil, în cartierul general al lui Jim.

V.
LUPTA ÎNTRE BANDE.

JONNY SE OPRI DEODATĂ, pipai peretele din stânga şi spre mirarea noastră se deschise o uşă mica foarte iscusit ascunsa. Trecurăm iar pe lunga o santinela, un gang scurt ducea puţin în jos, apoi ajunserăm la o uşa de fier, în care Jonny bătu într-un anumit fel.

Când canatul se dădu în lături, ne izbi în faţă o lumină orbitoare. Văzurăm o sala mare, în care se aflau vreo douăzeci de oameni, care se deosebeau atât de mult unul de altul ca înfăţişare, cum n-am mai întâlnit în viaţa mea.

De la gentlemanul elegant până la cerşetorul zdrenţăros, erau adunate aici toate tipurile ce se pot întâlni într-un oraş mare.

La intrarea noastră, glasurile amuţiră şi toţi ochii se îndreptară spre noi, bănuitori. La porunca lui Jonny trebuirăm sa rămânem la uşa, iar el străbătu sala şi dispăru pe o uşiţă de partea cealaltă.. Nu prea mă simţeam ia largul meu în mijlocul acestor oameni care ne măsurau din cap picioare gata parcă să ne înghită. Marian făcea şi el o mutră serioasă, dar mi se păru că observ că atenţia lui nu era atât îndreptată spre adunarea aceea suspectă, cât spre dindărătul nostru.

Ma prinse mirarea, căci nici o clipă n-aş fi crezut că ne-am putea întoarce singuri din capcana asta.

Şi căpitanul răsufla din greu îşi trecea mana peste frunte din când în când. În schimb, Pongo era liniştit ca o statuie. El nu se temea de moarte şi primejdiile îi făceau chiar plăcere.

Timpul se scurgea nespus de greu…

Într-un târziu, uşiţa din faţa noastră se deschise încetişor. Acum era acum şi cu multa băgare de seamă dusei mâna la

buzunarul în care aveam revolverul încărcat.

Îndărătul nostru, la uşa de fier, mi se păru ca aud o bătaie slabă. Marian întoarse capul şi o clipă observai un zâmbet pe chipul lui.

N-avui răgazul să mă mir de asta, căci prin uşiţă din faţa noastră intră un bărbat uriaş, care ne măsură în tăcere. Avea o mutră care se putea numi simpatica, numai că ochii săi se puteau asemăna, cu cei ai unui tigru gata să se zvârle asupra pradei.

Izbucni într-un ras puternic, batjocoritor şi cei douăzeci de oameni se-ntoarseră speriaţi spre el. În aceeaşi clipă băgai de seamă că Marian trase zăvorul uşii dindărătul nostru.

Individul uriaş răcni:

— Haha, v-am prins eu în capcană, ticăloşilor! Da, eu sunt Jim pe care-l căutaţi. Ar fi fost mai bine de voi dacă n-aţi fi găsit caietul cu însemnările blestematului aceluia. Băieţi, uitaţi-vă la ei – dumnealor vroiau să ne distrugă!

Cei douăzeci de oameni ne priviră cu o mânie sălbatică şi toţi îşi duseră mâinile la buzunare. Credeam că ne sunase ceasul din urma, dar Marian întinse mâna, poruncitor spre uriaşul Jim şi strigă cu glas tăios:

— Mai bine priviţi-l pe dansul, băieţi, căci v-a înşelat cu neruşinare. Asta o voi dovedi, căci sunt în măsura sa o fac. V-a înşelat cu milioane!

Cuvintele aceste avură un efect neaşteptat, căci criminalii deveniră îndată bănuitori şi îşi întoarseră capetele spre seful lor. Acesta spumega de furie, scoase revolverul si-l îndrepta spre noi.

— Jos! ne strigă Marian întinzându-se la pământ, iar noi îi urmarăm pilda.

Dar, în ultima clipă prietenul meu împinsese usa dindărătul nostru şi glonţul din arma lui Jim zbura pe gang.

Nu ştiam ce să cred despre procedarea lui Marian, cu toate acestea scosei repede revolverul şi trăsei spre Jim.

Cât despre cei douăzeci de criminali, se părea că sunt în mare încurcătura. Acuzaţiile prietenului meu treziseră în ei o bănuială puternica şi pe care purtarea nestăpânită a şefului lor nu făcu decât s-o întărească. Afară de asta evenimentele se desfăşurară acum în chip atât de fulgerător încât îi zăpăci de tot.

Din gangul dindărătul nostru ţâşni deodată un mănunchi de gloanţe dintr-o mitralieră uşoară. Cartuşele şuierară deasupra noastră şi făcurăm un adevărat prăpăd în rândurile bandiţilor.

Îl văzui pe uriaşul Jim dispărând pe o uşiţă, dar părea sa fi fost grav rănit, căci se clătina pe picioare. Ticăloşii care nu fuseseră nimeriţi de gloanţe o luară şi ei la fuga. Mai erau câteva uşiţe pe acolo, foarte dibaci ascunse şi dânşii dădură buzna prin ele.

Din gangul pe care veniserăm se iviră acum făpturi omeneşti.

— Uite-i aici! strigă un glas şi când ridicat capul recunoscui un tânăr pe care-l văzusem sus în local.

— Ura, Jack, se pare că mai sunt în viaţa! urma el şi imediat se apleca asupra noastră un bărbat înalt al cărui chip nu arăta de fel sa fie al unui şef de bandă.

Sărirăm în picioare, Marian zâmbi cu recunoştinţă salvatorului şi zise:

— Jim a ieşit pe colo, trebuie neapărat să punem mâna pe el. Jack, puteţi câştiga mulţi bani daca vă daţi de partea noastră.

— S-a făcu! răspunse şeful bandei.

Străbăturăm îndată sala, care se umpluse acum cu alţi oameni. Şi ne repezirăm la uşiţa de fier. Ciudat lucru că aceasta era deschisa, pe câtă vreme eu văzusem bine că Jim o trăsese după el. Mai văzui însă că şi Pongo se făcuse nevăzut.

Credinciosul uriaş lucrase mai repede ca noi. Probabil că se folosise de primul prilej, când mitraliera încetase să ţăcăne şi se luase după Jim Town.

Ma aşteptasem să dau de un labirint de ganguri, dar îndărătul uşii nu era decât o scară care ducea în sus. La lumina lămpilor de buzunar mai văzurăm pete mari de sânge pe treptele prăfuite.

După câtva timp ajunserăm în pivniţa unei case. N-aveam nevoie decât să urmam petele care ne arătau drumul pe care-l luase fugarul.

— Încetişor, spuse Marian către Jack şi cei patru oameni ai bandei sale, care veniseră cu noi – trebuie să-l luăm prin surprindere. Ma aştept sa mai dăm fi de un altul, în faţa căruia veţi rămâne năuciţi.

Urcarăm cu băgare de seama scările şi când ajunserăm la primul etaj, auzirăm gemete îndărătul unei uşi. Marian o deschise şi în lumina lămpilor noastre avurăm o privelişte interesanta. În faţa ferestrei acoperite stăteau două făpturi. Pongo al nostru, care tocmai se pregătea sa dea o lovitură cu pumnul drept – iar înaintea lui, aplecat, dar tot gata de lupta, un individ lat în spate şi înalt. (Vezi ilustraţia de pe copertă.).

Înainte de a putea spune sau face ceva, pumnul negrului izbi în faţă pe potrivnicul său, care se prăbuşi, scoţând un ţipăt.

Dădurăm buzna în odaie şi plimbarăm în toate părţile lumina lămpilor. Pe un pat din dreapta zăcea un bărbat, care îşi ridică încet braţul în care ţinea un revolver. Dar Pongo făcu o săritura de panteră, îi prinse mâna şi arma se rostogoli pe podea, iar omul căzu pe spate, gemând. Era Jim, milionarul bandit, care fusese rănit de moarte.

Ne îndreptarăm apoi spre omul pe care-l doborâse Pongo. Când îl întoarserăm cu fata în sus, Jack, care stătea lângă, noi, scoase o exclamaţie de uimire:

— Drace, ăsta e colonelul Preston! strigă el.

— Cum Dumnezeu a ajuns aici?

— Acela e omul pe care l-am aşteptat, rase Marian. Era tovarăş cu Jim.

— Ah, de aceea a ajuns Jim mare şi tare! zise Jack cu admiraţie. Eh, acum îi fac eu de petrecanie daca nu se dă de partea mea.

— Asta nu merge, Jack, zise Marian, ajungându-i lui Pongo să-l lege pe colonelul leşinat.

— Aduceţi câteva scaune din odaia cealaltă şi aşezaţi-vă în jurul patului de colo. Vă voi istorisi de ce am venit la San Francisco. Oamenii bandei se supuseră şi în curând stăteam cu toţii în faţa patului în care trăgea să moară milionarul criminal.

— Ştiţi cine o acesta? întreba Marian, arătând spre rănit. E Jim Town, milionarul.

Apoi povesti bandiţilor aventura noastră cu balena, viaţa pe insula pustie şi găsirea caietului cu însemnări. Când spuse că Jim Town jefuise o tânără fata de averea ei, oamenii începură să înjure. Oricât erau ei de fără milă faţă de potrivnicii lor, oricât le venea de lesne să omoare un om, se revoltau totuşi când era vorba de jefuirea unei fete sărmane. Şi când Marian mai spuse ca veniserăm la San Francisco numai ca să-i redăm Evelynei Richardson dreptul ei, toţi încuviinţară cu însufleţire.

Nu lipsise mult să-l ucidă pe colonel, când prietenul meu aminti de purtarea aceluia şi rolul pe care-l juca.

Şi când Marian mai spuse ca atât notarul cat şi tânăra Evelyn dispăruseră, trei bandiţi săriră de pe locurile lor şi cerură cu hotărâre ca muribundul Jim să fie silit prin torturi să spună unde îi ascunsese.

Nu mai fu însă nevoie de asta, deoarece Jim Town ridică încet mâna şi murmură cu glas stins:

— Fiţi liniştiţi, căci voi spune totul. Da, domnul are dreptate, mi-am însuşit averea fetei falsificând testamentul. Cel adevărat se află într-un sertar al biroului meu, printre scrisori vechi. Evelyn şi notarul se afla într-una din pivniţele acestei case, în capătul gangului din dreapta. Aduceţi-i sus, poate mai sunt în stare să repet mărturisirea în prezenta lui Fields.

Toţi bandiţii, afară de Jack alergară îndată afară şi se înapoiară după câteva minute cu un bătrân şi o fata fermecătoare; notarul Fredric Fields şi Evelyin Richardson.

Jim Town îşi repeta acum mărturisirea şi notarul redacta îndată un proces verbal pe care-l iscălirăm cu toţii. Îl semna şi Jim Town, cu mană tremurătoare, apoi căzu pe perne şi îşi dădu sufletul. Îi închiserăm ochii, îl luarăm pe colonelul legat şi părăsirăm odaia.

Afară pe gang, Jack ne trase deoparte pe Marian şi pe mine şi şopti:

— Domnule Farrow, acum ştiu că d-ta eşti altfel de om decât noi. N-aş vrea sa fiu prea stăruitor, dar îmi îngădui să-ţi amintesc că spuseseşi înainte, în prezenţa oamenilor mei, că am putea câştiga mulţi bani. Vrei sa ma justifici în fata oamenilor mei, care

n-au fost sus în odaie? Voi convoca o adunare şi te voi ruga să iei parte!

— Nu e nevoie – zâmbi Marian – căci cred că veţi căpăta chiar mulţi bani.

O chema pe tânăra fată, care tot timpul nu se arătase de fel înspăimântata şi-i spusese că numai mulţumită ajutorului lui Jack izbutise s-o elibereze şi anume – chiar fără să bag eu de seamă – spusese birtaşului cum stau lucrurile şi-l rugase să-l trimită pe Jack cu oamenii săi după noi, în subterane. Şi Jack ne urmase atât de aproape încât izbutise să răpună santinelele din gangul subteran, îndată ce trecuserăm noi de ele. Evelyn Richardson pricepu cum stau lucrurile; întinse şefului bandei mâna şi zise:

— Îţi mulţumesc din toată inima. Şi, drept recunoştinţă faţă de oamenii d-tale, îţi făgăduiesc că atunci când voi intra în stăpânirea averii mele, vă voi pune la dispoziţie o sumă. Pe care o veţi putea ridica oricând. Voi da în gazete un anunţ în sensul acesta.

Jack nu mai ştia cum să mulţumească. Poate că în clipele acelea îşi zicea ca banii câştigaţi cu cinste fac mai multă bucurie decât cei furaţi.

Bandiţii ne conduseră până la uşa, aduseră chiar o maşină şi pe ajutară să-l vâram înăuntru pe colonelul leşinat.

În vreme ce notarul şi Evelyn se duseră la casele lor, noi ne îndreptarăm – cu toată ora târzie – spre locuinţa colonelului Rory. Marian îi spuse în câteva cuvinte cum au decurs lucrurile şi colonelul se declară dispus sa meargă îndată cu noi, ca să-l închidă pe Preston într-o celulă sigură.

Îl luarăm şi pe primar de acasă, apoi plecarăm cu toţii la prefectura poliţiei, unde medicul de serviciu constată că lovitura dală de Pongo pricinuise un leşin prelung şi rupsese câteva coaste colonelului, dar viaţa nu-i era în primejdie. După aceea Rory îngriji personal ca ticălosul să fie dus într-o celulă, la uşă căreia puse un paznic de încredere.

Luarăm loc apoi în cabinetul de lucru al fostului prefect şi Marian povesti şi pentru Patterson cum decursese aventura.

A doua zi după amiaza, când ne duserăm să ne luam rămas bun de la primar, întrucât ne pregăteam de plecare, îl găsirăm în dispoziţie foarte proasta.

— Da, da – făcu el – dv. vreţi sa va înapoiaţi acum în India, domnilor. Şi eu aş vrea, va rog frumos sa ma credeţi! Cel puţin să scap pentru câtva timp de grijile ce ma apasă acum. Ce va pasa, dv. o duceţi bine!

— Dar ce s-a întâmplat, domnule primar? întrebă Marian. V-am putea fi de vreun ajutor?

— Daca aţi vrea, v-aş fi recunoscător toată viaţa! striga aproape Patterson – tocmai am primit o telegrama din partea guvernului, că singurul meu fiu, James, care e ataşat de legaţia din Mexic, a fost luat prizonier, împreuna cu soţia şi fetiţa lor –

de către răsculaţii mexicani şi duşi cine ştie unde. Ministrul plenipotenţiar a izbutit sa se pună la adăpost. Domnule Farrow, ştii şi d-ta ca în Mexic revoluţiile izbucnesc aproape în fiecare zi. Şi notele guvernului nostru nu ajuta la nimic, căci acolo se schimba guvernul în fiecare ceas. Ajută-mă, domnule Farrow! Du-te acolo şi încearcă să salvezi singurul meu copil! Te rog din suflet! Fireşte că voi îngriji imediat de hârtiile de care ai nevoie.

Nu puteam bănui ca tocmai aceste hârtii ne vor face greutăţile cele mai mari, căci altfel nici nu le mai luam.

A doua zi dimineaţa, ne îmbarcarăm pe vaporul „Otranto" şi eram bine dispuşi, căci ne aşteptam la aventuri frumoase într-o ţară pe care n-o cunoşteam încă.» Şi aventurile au fost într-adevăr frumoase, dar pline de primejdii, ţi le voi istorisi cu alt prilej, dragă George, încheia doctorul Bertram şi amândoi se duseră la, culcare în cabinele lor.

Sfârşitul volumului: **PRIN SUBTERANELE DIN SAN FRANCISCO.**

În numărul următor:

ÎN MEXICUL SĂLBATEC.

In Numărul următor:

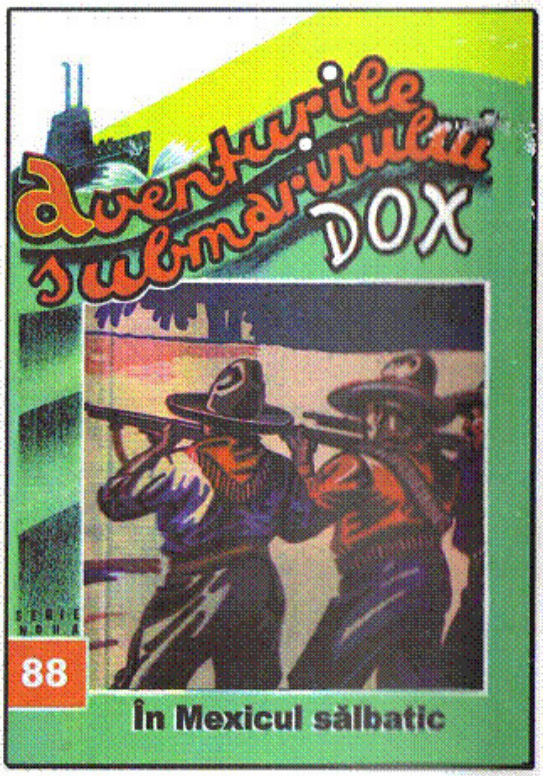

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro